

Sygn. akt VII Ka 253/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aneta Łatanik

Protokolant: st. sekr. sądowy Przemysław Cichopek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Bogusławy Gawrońskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2016 r.

sprawy **R. P. urodz. (...) w I. s. E. i J.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk, art. 157 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Myszkowie

z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt II K 822/14

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego R. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego.

Sygn. akt. VII Ka 253/16

UZASADNIENIE

R. P. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 30 lipca 2014r. w miejscowości K. woj. (...) w ruchu lądowym kierował pojazdem marki R. (...) nr rej (...) będąc w stanie nietrzeźwości I badanie 0,93 mg/l, II – badanie 0,90 mg/l, III – badanie 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu tj. o przestępstwo określone w art. 178a§1 kk

2. W dniu 30 lipca 2014r. w miejscowości K. woj. (...) spowodował naruszenie czynności narządu ciała u J. K. podczas gwałtownego ruszenia pojazdem osobowym marki r. (...) nr rej. (...) w wyniku czego pokrzywdzony przewrócił się na drogę i doznał obrażenia ciała w postaci zwichnięcia stawu obojczykowo-barkowego prawego czym spowodował u niego naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni 7.

tj. o przestępstwo określone w art. 157§1 kk

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Myszkowie w sprawie II K 822/14 orzekł:

1. oskarżonego R. P. uznał za winnego popełnienia wyżej opisanego, zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 178a§1 kk i za to na mocy art. 178a§1 kk w zw. z art. 4§1 kk skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. oskarżonego R. P. uznał za winnego popełnienia wyżej opisanego, zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia czynu, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 157§1 kk i za to na mocy art. 157§1 kk w zw. z art. 4§1 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
3. na mocy art. 85 kk w zw. z art. 4§1 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk orzekł wobec oskarżonego karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 69§1 i 2 kk w zw. z art. 4§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk w zw. z art. 4§1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
5. na mocy art. 42§ 2 kk w zw. z art. 4§1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju na okres wynoszący 3 (trzy) lata;
6. na mocy art. 63§2 kk w zw. z art. 4§1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego w pkt 5 wyroku środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 31 lipca 2014r.;
7. na mocy art. 71§1 kk w zw. z art. 4§1 kk orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnaście) złotych;
8. na mocy art. 63§1 kk w zw. z art. 4 §1 kk na poczet orzeczonej grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 31 lipca 2014r. do dnia 01 sierpnia 2014r. uznając grzywnę za wykonaną w wysokości 4 (czterech) stawek dziennych;
9. z mocy art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 i 3 ust. 2 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych i wydatki w kwocie 663,35 (sześćset sześćdziesiąt trzy złote 35/100).

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone w całości w drodze apelacji oskarżonego R. P. na jego korzyść. Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił sprzeczność w zeznaniach A. C. i T. C.. Chciałby wykazać swoją niewinność. Jak wynika z treści apelacji skarżący wniósł o uniewinnienie od zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez oskarżonego R. P. nie zasługuje na uwzględnienie, a wyrok Sądu I instancji jako trafny należało utrzymać w mocy.

Dokonana przez Sąd Okręgowy analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego potwierdziła w sposób kategoriyczny ustalenia Sądu I instancji, a w konsekwencji doprowadziła do utrzymania w mocy wszystkich rozstrzygnięć zaskarżonego wyroku.

Przechodząc do analizy treści środka odwoławczego w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że zarzuty oskarżonego w sprawie niniejszej stanowią jedynie polemikę z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd.

Zarzuty apelacji R. P. sprowadzającą się bowiem do wykazania, że Sąd I instancji bezpodstawnie przyjął, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu występku z art. 178a§1 kk i z art. 157§1 kk, podczas gdy poczynione przez Sąd ustalenia zdaniem skarżącego wskazują na odmienne wnioski.

Sąd Rejonowy dysponując bowiem kompletnie zgromadzonym i prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym, dokonał na jego podstawie trafnych ustaleń faktycznych, które odzwierciedlają rzeczywisty przebieg zdarzenia.

Zgromadzone i ocenione dowody w postaci: zeznań złożonych przez pokrzywdzonego J. K., zeznań świadków: A. C., T. C., zeznań funkcjonariuszy Policji: P. P., G. T., K. Z., R. M., częściowo wyjaśnień złożonych przez oskarżonego, opinii biegłych oraz pozostałych dowodów zgromadzonych w toku całego postępowania bez żadnych wątpliwości wykazały, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów z art. 178a§1 kk i z art. 157§1 kk. W tym miejscu należy zauważyć, że podstawą ustaleń faktycznych stały się zeznania świadka pokrzywdzonego J. K., który szczegółowo i precyzyjnie opisał przebieg zdarzenia z dnia 30 lipca 2014 roku, na skutek którego doznał obrażeń ciała na okres powyżej 7 dni. Wskazał, że jest całkowicie pewny, że to oskarżony tego dnia był kierowcą pojazdu R. (...) o nr rej. (...) bowiem dodatkowo użył latarki przy zagłądaniu do wnętrza pojazdu R. P.. Stwierdził także, że kierowca nie posiadał okularów. Takiej same treści zeznania złożyli świadkowie A. C. oraz T. C., którzy potwierdzili, przebieg zdarzenia z dnia 30 lipca 2014 roku. Ponadto świadek T. C. przyznał, że wygląd oskarżonego i jego bełkotliwa mowa bezspornie świadczyły o uprzednim spożywaniu przez niego alkoholu co potwierdził J. K.. Zeznania pokrzywdzonego oraz wskazanych powyżej świadków korelują z opinią sądowo-lekarską sporządzoną na okoliczność jakich obrażeń doznał świadek w dniu zdarzenia, protokołami użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych oraz zeznaniami funkcjonariuszy Policji. Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych sprzeczności w ramach zgromadzonego materiału dowodowego, w tym w zeznaniach świadków A. i T. C., które są jednolite i logiczne. Tym bardziej, że nie wskazał ich również oskarżony, który w środku odwoławczym zawarł jedynie ogólny zarzut, nie podając w której części zeznań powyższych świadków miałyby te sprzeczności wystąpić. Słusznie zeznania wszystkich świadków wskazanych powyżej zostały uznane przez Sąd Rejonowy za rzetelne albowiem wzajemnie ze sobą korelują. Natomiast świadkowie w osobach funkcjonariuszy Policji nie są związani z żadną ze stron niniejszego postępowania. W związku z tym nie są zainteresowani konkretnym rozstrzygnięciem. Z tego względu słusznie ich zeznania posiadają przymiot wiarygodności. Sąd Okręgowy akceptuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę zeznań wszystkich świadków przesłuchanych w sprawie oraz ich znaczenie dla przedmiotu rozpoznawanej sprawy w pełni podzielając zaprezentowane w uzasadnieniu wywody w tym zakresie.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, nie pozostawia żadnych wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonego albowiem ma wymowę jednoznacznie obciążającą R. P.. Odosobnione są tylko wyjaśnienia samego oskarżonego złożone na etapie postępowania sądowego, które słusznie zostały uznane za niewiarygodne oraz zeznania świadków D. K. oraz T. W. (1). Oskarżony podczas prowadzonego wobec niego postępowania na etapie przygotowawczym o czyny z art. 178a§1 kk i z art. 157§1 k.k. przyznał się do ich popełnienia. Następnie w toku postępowania sądowego postanowił zmienić treść składanych wyjaśnień. Przedstawił bowiem całkowicie odmienną wersję przebiegu zdarzenia z dnia 30 lipca 2014 roku obfitującą w liczne szczegóły. Wyjaśnił, że w godzinach porannych wyraził zgodę na podwiezienie autostopowicza o imieniu K., który jak się później okazało był zainteresowany zakupem jego samochodu. Wieczorem tego samego dnia postanowił wziąć tabletki na sen i zasnął. Około godziny 22.00 usłyszał nawoływanie K. – autostopowicza oraz sąsiada D. K.. Mężczyźni odbyli próbną jazdę pojazdem, kierowcą był rzekomy przyszyły nabywca samochodu. Przejechali koło posesji należącej do świadka T. W. (2). Po chwili jednak oskarżony zasnął i obudził się dopiero kiedy jego auto znajdowało się w rowie. Podał, że nie mógł być wtedy kierowcą albowiem jest krótkowidzem i nie jest w stanie prowadzić samochodu w nocy. Słusznie uznał Sąd Rejonowy, że wyjaśnienia oskarżonego w tym przedmiocie są wewnętrznie sprzeczne i nielogiczne. Wersja prezentowana w toku postępowania sądowego przez R. P. wspierana zeznaniami świadków D. K. oraz T. W. (1) była nieudolna albowiem oskarżony przedstawiał przebieg zdarzeń z udziałem mężczyzny K. w sposób nielogiczny, nie dający się w żaden sposób zweryfikować. Oskarżony nie znał bowiem żadnych danych osobowych rzekomo poznanego mężczyzny. Wyjaśnił, że początkowo przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Uczynił to ponieważ był zastraszony przez funkcjonariusza Policji prowadzącego przesłuchanie. Słusznie uznał Sąd Pierwszej Instancji, że zeznania funkcjonariusza Policji G. T., który zaprzeczył aby zastraszanie oskarżonego miało miejsce, polegają na prawdzie. Zeznania te były konsekwentne a Sąd nie znalazł podstaw do uznania, że takie nieuprawnione metody przesłuchań były w przypadku R. P. stosowane. Należy nadmienić, że funkcjonariusz Policji nie miał żadnego interesu aby stosować takie metody przesłuchań. W związku z tym brak jest jakichkolwiek dowodów podważających rzetelność złożonych przez niego zeznań. Zdaniem Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy bardzo szczegółowo i wnikliwie ocenił wyjaśnienia oskarżonego również w tym zakresie przez pryzmat całokształtu okoliczności ujawnionych sprawie i słusznie uznał, że jego wyjaśnienia złożone na etapie postępowania sądowego w zakresie gdzie nie przyznał się do winy są wewnętrznie sprzeczne i nielogiczne. Zeznania świadków: D. K. oraz

T. W. (1), którzy wspierali wersję przebiegu zdarzenia prezentowaną przez oskarżonego trafnie nie zostały również uznane za rzetelne. Zeznania miały służyć jedynie uwiarygodnieniu relacji przedstawionej przez R. P. i nie znalazły oparcia w zebranych materiale dowodowym. Natomiast wyjaśnienia oskarżonego złożone na etapie postępowania przygotowawczego są spontaniczne, rzetelne i korelują z całym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w tym: zeznaniami pokrzywdzonego, funkcją, oględzinami pojazdów oraz protokołami użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych. Zarzuty oskarżonego co do poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych Sąd Odwoławczy uznał za nietrafne. Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona czynu z art. 178a § 1 kk oraz czynu z art. 157 § 1 k.k. i jego wina w tym przedmiocie nie budzi żadnych wątpliwości.

Sąd Rejonowy dokonał właściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego kierując się dyrektywami wskazanymi w art. 4 i 7 k.p.k. Ocena ta jest obiektywna, logiczna, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz mieści się w granicach swobody Sądu, lecz nie można jej przypisać cech dowolności. Podnieść bowiem należy, że nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych. Do takiego naruszenia doszłoby tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji wydając wyrok oparł się jedynie na części materiału dowodowego. Jednakże przepisu art. 410 k.p.k. nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeśli Sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 7 k.p.k. jako niewiarygodne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013r. sygn. II KK 223.13). Trzeba przy tym wyraźnie podkreślić, że odrzucenie przez Sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie Sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów.

W niniejszej sprawie Sąd zaś dokonał prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów i uznał, że wątpliwości w sprawie nie ma, co czyni chybionym zarzut skarżącego, gdyż w realiach niniejszej sprawy nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości samej strony, co do treści ustaleń faktycznych. Rzecz bowiem w tym, że wątpliwości, o jakich mowa w przepisie powyższym to wątpliwości Sądu, a nie strony procesowej, wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów, stanowiących podstawę ustaleń faktycznych (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13.12.2007r. II AKa 164/07, Prok.i Pr. 2008/9/30; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r., sygn. VKK 60/03; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2005 r., sygn. VKK 72/03). Swoje stanowisko Sąd Rejonowy w sposób przekonujący uzasadnił zgodnie z wymogami opisanymi w art. 424 k.p.k., zatem brak było podstaw do wzruszenia rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy podzielił w pełni stanowisko Sądu Rejonowego, że wymierzone kary jednostkowe (4 miesiące i 6 miesięcy pozbawienia wolności) oraz kara łączna w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres lat 3 są wystarczającą dolegliwością dla oskarżonego i spełnią swoje cele zapobiegawcze, wychowawcze oraz cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd Rejonowy prawidłowo, biorąc pod uwagę okoliczności szczególne wpływające na wymiar kary dla oskarżonego, wymieniane w art. 53 § 1 i 2 k.k., podjął decyzję, co do tego rodzaju i wymiaru kary. Kara bowiem spełniając cele zapobiegawcze i wychowawcze, musi być zarazem dolegliwa, aby uświadomić poszczególnym sprawcom nieopłacalność popełnienia przestępstw w przyszłości. W okolicznościach przedmiotowej sprawy słusznie Sąd nabrał uzasadnionego przekonania że oskarżony nie popełni w przyszłości ponownie czynu karalnego. Takie wnioski Sąd przyjął analizując akta sprawy niniejszej i dokonując oceny postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa. Mając to na uwadze prawidłowo Sąd Rejonowy zastosował instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Ponadto słusznie Sąd orzekł o karze grzywny obok kary pozbawienia wolności na podstawie art. 71§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. w wymiarze 80 stawek dziennych po 15 złotych albowiem stanowi ona realną dolegliwość za popełnione przez oskarżonego czyny. Wymiar kary grzywny jest adekwatny do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu. Wysokość wymierzonej grzywny uwzględnia również możliwości zarobkowe oskarżonego oraz jego warunki

osobiste i rodzinne. Jednocześnie na mocy przepisu art. 42§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. trafnie Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju na okres wynoszący 3 (trzy) lata.

Reasumując, Sąd Okręgowy nie powziął żadnych wątpliwości co do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, wyjaśnień podstawy prawnej wyroku a także wysokości wymierzonej kary, dlatego też zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, a apelacją uznać za niezasadną.

Podstawę orzeczenia Sądu Okręgowego stanowią przepisy art. 437 § 1 k.p.k.

Na podstawie art. 618 k.p.k., art. 627 k.p.k. w związku z art. 634 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt. 3, art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. nr 27, poz. 152) zasądzono od oskarżonego R. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz obciążono go wydatkami postępowania odwoławczego.